

EEN VOLKSLIED.

Wie tijd van leven heeft, komt soms tot verrassende ontdekkingen.

Zoo althans ging het mij, toen ik voor ettelijke jaren gewaar werd, dat er een Zandvoortsch volkslied bestaat. Het is een heel aardig vers, waarvan zelfs twee uitgaven bestaan, een Nederlandsche en een Duitsche.

Eenige jaren vroeger vernam ik, dat er ook een Waldenzer volkslied bestaat, wat zeker weinig lezers weten, en wat wel verdient bekend te zijn.

Wie de Waldenzen waren en zijn, behoeft niet meer gezegd. Het geloof, het lijden en de moed dezer „Protestanten vóór de Hervorming" hebben de wereld verbaasd.

In 1888 herdachten de Waldenzer gemeenten Van Piémont, die de dalen Perouse, St. Martin en Lucem in Noord Italië bewonen, en te zamen 25000 zielen tellen, hoe zij voor 200 jaren in hun dalen, waaruit men hen verdreven had, mochten wederkeeren. 't Is de beroemde „glorieuse rentrée."

Na velerlei vervolging, den vromen lieden van Roomsche zij aangedaan, gelukte het den predikant en krijgsoverste Henri Arnaud 900 mannen uit de verstrooiing bijeen te vergaderen en met dit hoopje volks de dalen in 1689 weder te veroveren. Heldendaden werden volbracht, gelijk die in de geschiedenis van niet één volk vermeld zijn. Toen zij maanden lang geworsteld hadden, dwongen zij hertog Victor Amadeus II de woorden af: „Weest even getrouw aan mij, als gij het jegens uw God geweest zijt, en zoolang ik een stuk brood heb, wil ik het met u deelen." Zij hebben den hertog nooit aan zijn woord gehouden, doch in het zweet huns aanschijs voor hun brood gearbeitet; maar hun vorst zijn zij getrouw gebleven. Wel werden zij in 1698 weder uit hun dalen verdreven; doch in het begin der achttiende eeuw kregen zij weder vrijheid om terug te keeren, vooral door voorspraak van Engeland en Nederland. Tegenwoordig hebben de Waldenzen volle vrijheid van godsdienst, ja, zij hebben ook vrijheid, om den kinderen der vervolgers het lijden der vaders te vergelden, door hun het Evangelie te prediken.

Zulk een volk was wel waard, al vormde het geen afzonderlijken staat, een eigen lied te bezitten. Dit nu leverde indertijd Dr. Alexis Muston. Om de merkwaardigheid verdient het hier een plaats.

CHANT PATRIOTIQUE DES VAUDOIS.

O Mon Pays, où la voix de nos pères
Parle du fond de leurs tombeaux,
Qui, dépeuplé par l'exil et les guerres,
Fut reconquis par des héros!
Pays de liberté pour toute l'Italie,
A qui du Redempteur tu vas porter la voix,
Sois fier de tes enfants, dont aucun ne t'oublie
Et qui veulent faire honneur au nom Vaudois.

A toi nos coeurs, belle patrie,
Aux souvenirs si glorieux!
Dieu d'Israël, sur notre vie
Répands la foi de nos aïeux.

Ils sont rentrés dans leurs fières montagnes
En combattant contre deux rois;
Ils ont rouvert à leurs tristes compagnes
Un joyeux retour sous leurs toits;
Ils ont rendu la vie à leur terre natale,
Relevé pour toujours les temples abattus,
Ouvert pour l'avenir une ère sans égale
D'activité féconde en civiques vertus.

A toi, etc.

Ils sont rentrés dans ces nobles Vallées
Qui tressaillirent à leurs pas,
Et désormais ne seront plus troublées
Au bruit sinistre des combats.
Deux siècles ont passé sur ces grandes mémoires.
Que rajeunit sans cesse un nouvel avenir;
Elles forment déjà la plus pure de nos gloires;
Qu' 'en elles nos Vaudois sachent toujours s'unir!

A toi, etc.

Er bestaat een Nederlandsche vertaling, vervaardigd door wijlen mijn hooggeachten vriend H. J. Staverman, een man bij velen bekend om zijn arbeid in des Heeren wijngaard. Zijn uitnemende overzetting volge hier:

HET WALDENZER VOLKSLIED.

Mijn vaderland! dat uit het diep der graven
Der vaadren stem nog hooren doet;
Eens waart ge ontvolkt door ban en oorlogsgesel;
Heroverd straks door heldenmoed!
De ware vrijheid hebt ge Itaalje doen verkonden,
Toen ge er des Heilands roepstem bracht;
Wees op uw zonen fier! Den eernaam van Waldenzen
Vergeet geen dankbaar nageslacht!

Lief Vaderland met *zulk* een rijk verleden!
U zij ons hart gewijd!
Schenk, Israels God! der vaders geloove
Ook ons in 's levens worstelstrijd!

Twee vorsten hadden zij met roem bevochten,
En keerden naar hun bergen weêr!
Straks zaten weer de droeve lotgenooten
Verheugd aan *eigen* haardstee neer!
Aan hun geboortegrond werd leven weergegeven,
't Vervallen heiligdom herrees;
En schooner dan voorheen blonk hun een toekomst tegen,
Die nijvre burgerdeugden prees!
Lief Vaderland, enz.

Het vriendlijk dal sprong op van dankbre vreugde,
Toen weer hun voetstap werd gehoord. —
De stille rust wordt door het somber woeden
Des oorlogs nu niet meer gestoord!
Twee eeuwen vloten heen! Maar dit zoo grootsch verleden
Baart altoos weer een nieuwe jeugd!
't Vlocht des Waldenzers kroon steeds frissche lauwerbladen,
En stemm' heel 't nageslacht tot blijde, dankbre vreugd!
Lief Vaderland, enz.

A. J. H.

Gerechtigheid.

Villain, de moord'naar van Jaurès,
Werd vrijgesproken door 't gerecht.
Wijl tien jaar straf werd opgelegd
Aan hem, die d'eersten aanslag deê
Op Frankrijks staatsman Clémenceau.
In 't Bosnische Serajewo
Komt straks een standbeeld van Prinzip,
Wiens dubbele moord den oorlog riep,
Zoo dat de rechtspraak is, mag men wel vragen,
Wat is gerechtigheid in onze dagen?

LECTOR.